

HŘÍŠNÉ
PŘÁNÍ

LILIOVÝ PALÁC

Hannah Conrad

KLOKAN

Copyright © 2022 by Wilhelm Heyne Verlag,
a division of Penguin Random House Verlagsgruppe
GmbH, München, Germany.
Translation © Ivana Führmann Vízdalová, 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu
Eine fast perfekte Debütantin – Das Liliienpalais Band 1
vydaného v roce 2022 nakladatelstvím
Wilhelm Heyne Verlag
přeložila Ivana Führmann Vízdalová
Redakční úprava Otilie Grezlová
Grafická úprava obálky Filip Šmalec
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-163-1

Mnichov

Na ples žve rodina von Seybach

Henziette von Seybach

hraběnka, ovdovělá matka Carla von Seybacha

Carl von Seybach

hrabě, vdovec, nejvyšší hofmistr a králův poradce

Eloise von Seybach

Carlova manželka, zemřela na souchotiny

Maximilian von Seybach

dědičný hrabě, nejstarší Carlův syn, lékař

Isabella von Seybach

nejmladší Carlova dcera, „benjamínek“

Johanna von Seybach

Carlova neteř z Královce (Brusko)

Wanette

guvernantka v rodině von Seybach

Do tanečního pořádku by se rádi zapsali

Alexander von Reuss

dědičný hrabě rodu von Reuss

Leopold von Löwenstein

nastávající diplomat a přítel z dětství

Ferdinand von Büchli

*šlechtic, jehož slova hýbou městem a královstvím**

Sophie de Neuville

*dědička se svévolnými plány**

Julie von Hegenberg

šlechtična s mnohostrannými zájmy

Richard von Granichsberg zu Creutheim

*šlechtic s pohádkovým majetkem**

V pozadí nepostradatelní jsou

Alfra Haberlová

hospodyně, má na starosti ženské služebnictvo

Finni, komorná

*Albrecht, komorník**

*Matthias, lokaj**

Joseph (Sepp), správce domácnosti

Berti, kuchařka

Gaver, kočí

Anna, Gilli a Bärbel, služebné

Louisa, posluhovačka

*Gretel a Annelies, pomocnice v kuchyni**

Georg (Schorzsch), podkoní

*Anton, zahradník**

*Katti, v Mnichově je nová, služka**

Ve zvláštních rolích

*5 psů: Napoleon, Antoinette,
Ludovika, Henry, Caesar**

*Osoby označené * vystupují v následujících dílech*

*„Skutečná velikost může růst pod ochranou masky,
nesmí se však za ní skrývat navždy.“*

NANETTE

Mnichov, červenec 1827...

1

Johanna

„*D*rž se zpříma, proboha, děvče!“ Henriette von Seybach udeřila holí do podlahy a Johanna bez zaváhání narovнала záda. Babička ji pomalu obcházela, jako kdyby oceňovala koně, k tomu několikrát v tom duchu zamlaskala a nakonec znovu uhodila špičkou hole do mramoru takovou silou, že sebou Johanna leknutím cukla.

„Hraběnko von Seybach, dopřejte jí, aby se tu nejprve porozhlédla,“ promluvil jeden z dvojice tmavovlasých mladých mužů právě vstupujících do haly.

„Přesně tak,“ souhlasil druhý. „Vždyť teprve překročila práh domu.“

„Na svého bratrance Maximiliána si jistě pamatuješ,“ ukázala na něj babička. „A ten mladý muž vedle něj, *který si právě přeje odejít*, je hrabě von Reuss. Přemítám, zda se chce napříště nastěhovat do jedné z komnat Liliového paláce jako stálý společník ke konverzaci. Chybí ještě třetí z té trojice, mladý pán von Löwenstein, toho však nyní zřejmě zdržují zemské diplomatické záležitosti.“

Johanna se nejprve setkala s bratrancovým pohledem, potom s očima jeho přítele – do těch hleděla o zlomek okamžiku déle, než se slušelo. Měla pocit, že v hnědých očích hraběte von Reusse rozeznala šelmovský záblesk, a když se usmál, nemohla jinak než úsměv opětovat. Byl to atraktivní,

na první pohled světažný muž, který v tmavém, na míru šitém kabátci působil elegantně. Alexander von Reuss zůstal stát u paty schodiště, pohledem ještě setrval u Johanniných očí, takže měla pocit, jak kdyby mladý hrabě chtěl něco říci, jenže opět zazněl babiččin rezolutní hlas a roztříštil okamžik vyčkávavého ticha.

„Jdi a pověz otcí, že tvá sestřenice přijela,“ poručila Henriette von Seybach obrácená teď k Maximiliánovi. Přitom se špičkou hole dotkla lemu Johanniných šatů, jako by musela jasně ukázat, koho má na mysli.

Maximilián zakoulel očima, neřekl však nic, jen pokýval hlavou a vyšel z feudální vstupní haly.

„A ty,“ tentokrát špička hole těsně minula Johanninu nohu, „řekla jsem: Drž se! Civět na někoho je krajně nezdvořilé.“

Johanna poslušně sklopila oči k zemi a slyšela, jak se kroky Maximiliána a mladého hraběte von Reusse vzdalují. Chtěla odtud pryč, zpátky domů, do Královce, chtěla to tak bezpodmínečně, že dokonce na okamžik zavřela oči, jako by stačilo jen zamrkat a už by stála ve svém pokoji, v teple a důvěrně známém prostředí. Prchavý okamžik se vytratil a byla opět tady, v hale lesknoucí se mramorem, jež byla zároveň vstupem a zimní zahradou. Opatrně, neustále v očekávání dalších napomenutí, pozvedla oči a přejela pohledem po bujných zelených rostlinách vyrůstajících z velkých květináčů, po gauči potaženém červeným, zlatou nití protkávaným hedvábím, po krásném točitém schodišti vedoucím na galerii v reprezentativním prvním patře a po dalším, pokračujícím do druhého patra. Johanna pozvedla zrak ještě výše a zadívala se do ohromující skleněné kopule, jejíž prolamování proměňovalo dopadající sluneční paprsky v zářivé světelné kaskády.

„Působivé, že?“ uslyšela mužský hlas a obrátila se k němu. Strýčka Carla neviděla už mnoho let, ale za tu dobu se nezměnil. Štíhlý, vysoký, aristokratické rysy obličeje a hnědé oči. Jen vlasy a knír mu úplně zešedivěly. Zamyšleně na ni

pohlédl, lehce pokýval hlavou a nakonec se zeptal: „Hm, co teď s tebou udělám?“

Bohužel na to Johanna nedokázala odpovědět, a tak mlčela.

„Já jsem hned říkala, že Constantin si nikdy neměl tu ženu brát,“ rozhorlila se babička. Constantin byl Johannin otec a *ta žena* její matka. „Takové bláznovství. Co má co pohledávat u misionářů v Africe? Tohle nikdy nemohl být jeho nápad.“

„Nu, přesněji řečeno...,“ odvážila se Johanna namítnout.

Hlasitý úder hole do podlahy ji umlčel. „Mluv, jen když budeš oslovena!“

Co prosím? Cožpak je tady na kasárenském dvoře? Její rodiče jí ani jako dítěti nezakazovali promluvit.

„Ale ty,“ ukázala teď babička ukazováčkem na Carla „ty jsi do mě pořád hučel, abych toho chlapce nechala, ať se ožení.“

„Tomu *chlapci*,“ ohradil se podrážděně Carl, „bylo už přes třicet a po všech jeho eskapádách jsme mohli být rádi, že se vůbec oženil.“ V tom okamžiku si zřejmě uvědomil, že podobné náarážky na rodiče se v přítomnosti jejich – neprovdané! – dcery v žádném případě nesluší, a odkašlal si tak hlasitě, jako kdyby tím mohl dodatečně přehlušit řečené.

Než stačila Henriette von Seybach odpovědět, ozvaly se spěšné kroky. „Antoinetto! K noze.“

Oslovená – pejsek, který připomínal spíše měkoučkou kuličku bílé srsti než francouzskou eleganci – zřejmě rozkaz považoval spíše za doporučení, neboť se rozběhl za roh, uklouzl po hladkém mramoru a skončil na široké tmavé sukni Henrietty von Seybach. Naštěstí byl pejsek dost čilý, aby se vyhnul holi, kterou se po něm stará žena oháněla, a v příštím okamžiku přiběhla do vstupní haly dívka, Johannina sestřenice Isabella, osmnáctiletý benjamínek rodiny.

„Antoinetto! Babičko, neuhoď ji, bolelo by ji to!“ Klekla si a pod babiččinými šaty pejska chytala. Johanna cítila, jak v ní stoupá nával smíchu, a kousla se do spodního rtu, aby se v této situaci tvářila dostatečně vážně.

Do haly teď vešla další žena, jediným pohledem pochopila situaci a přísně promluvila: „Isabello! Jak se to chováš? Okamžitě vstaň.“

Johannina sestřenice se postavila a pokoušela se udržet psíka, který se jí zmítal v náručí.

„Odnese tuhle promenádní směsku z domu!“ rozčilovala se Henriette von Seybach a s vynaložením značné námahy si urovnávala sukně a spodničky. „Navíc tohle francouzské jméno! Ty ses asi zbláznila!“

Johanně žhnul obličej úsilím nerozesmát se. Pohlédla na ženu, která nyní stála před Isabellou, a Johannu si zkoumavě prohlížela.

„Ten pes tady zůstane,“ vmísil se Carl. „O tom jsme už mluvili. Když chce Isabella chovat psy, tak ať je chová. Posiluje to cit pro výchovu a odpovědnost, že ano, má milá?“ Oči, které se ještě před chvílí nerozhodně upíraly na Johannu, nyní, když pohlédl na dceru, vyzařovaly otcovskou lásku.

„Především *výchovu*,“ zamumlala jeho matka. Potom se narovнала. „Nanetto!“ Cizí žena vzhlédla a její pohled se setkal s Johanniným. „Moje vnučka Johanna von Seybach. Předpokládám, že její místnosti jsou připravené?“

„Ano, milostivá paní.“ V jejích slovech zazněl lehoučký, sotva patrný posměch a Johanna se zamyslela, zda ho možná zaslechla pouze ona. Babička by takové chování jistě nestrpěla.

„Johanno, to je Nanette, guvernanka.“

Pokývnutím hlavy ženu pozdravila a uvažovala, odkud – pro všechno na světě! – je jí ten obličej povědomý. Guvernantce mohlo být kolem čtyřiceti let a mluvila lehkým mnichovským dialektem. Johanna v jejích rysech pátrala po náznaku poznání. Jistě se již někdy setkaly. Avšak její němá otázka neprobudila v guvernantčině tváři žádnou odezvu.

„Kde je Maximilian?“ obrátila se babička ke Carlovi. „Měl ti jen vyřídít můj vzkaz.“

Carl se rozhlédl kolem sebe a Johannu napadlo, že jeho bezradný výraz prve možná vůbec nezavinila, protože zřejmě byl pro jeho tvář příznačný. Pohledem přešel od schodiště ke komodě a ulpěl na ní, jako kdyby z ní každým okamžikem mohl Maximilian vyskočit jako čertík z krabičky.

„Tenhle kluk!“ zvolala rozzlobeně Henriette von Seybach. „Určitě zase někde koketuje se služkami.“

„Ale babičko!“ Isabella vykulila modré oči v dokonale sehraném zděšení, jako kdyby stála na jevišti.

„Ach, dítě, promiň.“ Babička se obrátila na Nanettu a netrpitelivě ukázala ke schodišti. Guvernantka nic neřekla, jen povytáhla obočí a působilo to jako němé měření sil. „Dovedte mou vnučku – *tady tu*,“ ukázala babička holí na Johannu, jako kdyby mohla vyvstat pochybnost, kterou z těch dvou mladých žen myslí, „do jejího pokoje. A seznamte ji s tím, podle jakého řádu v tomto domě plyne život.“ Henriette von Seybach lehce pokývla hlavou směrem k Johanně a odkráčela z haly.

Nanette se za ní dívala. Pak se konečně obrátila a pohledem se setkala s Carlovými očima, krátce na sebe hleděli, potom se Carl otočil k Isabelle a Johanně. „Nu,“ odkašlal si, „uvidíme se při večeři, ještě jednou musím krátce do rezidence.“ Opět lehce kývl hlavou směrem k Johanně. „Poroučím se.“

Isabella stále držela v náručí pejska. „Ostatně se spolu dělíme o šatnu. Nejlepší bude, když si rovnou stanovíme pravidla. Protože tam mám starší práva, je jasné, že mám vždycky přednost.“

Johanna pokrčila rameny. Bylo jí to lhostejné. „Samořejmě.“

„Pak jsem si tedy jistá, že si budeme výborně rozumět.“

„Slečno von Seybach,“ zazněl Nanettin zastřený hlas. „Kdybyste mě, prosím, laskavě následovala.“

Johannin pohled padl na zlatě orámovaný portrét visící vlevo od schodiště. Zobrazoval v životní velikosti Eloisu von

Seybach, dříve komtesu von Hohenfels, zesnulou manželku strýce Carla. Když byla Johanna v Mnichově naposledy – od té doby uplynulo už osm let – teta ještě žila. Pod portrétem stála na podlaze vysoká váza s liliiemi, Eloisinými oblíbenými květinami, podle nichž byl také pojmenovaný tento dům – Liliový palác. Johannina matka to komentovala slovy: „To určitě zase byl jeden z Carlových přepjatých nápadů.“

Isabella se k nim připojila a vyšly po schodišti do prvního reprezentativního patra. Johanna se zastavila a podívala se dolů do vstupní haly připomínající prosvětlené atrium uprostřed domu. Skleněná kopule byla vskutku velkolepá a spolu s vkusně naaranžovanými rostlinami vytvářela dojem prozářené elegance. Tady by určitě bylo úžasné postavit si malířský stojan a malovat v zahradní atmosféře. Ovšem už teď si dovedla živě představit babiččin nesouhlasný výraz, kdyby do domu přišli hosté a ve vstupní hale by stála Johanna v plášti pocákaném barvami, s paletou a štětcem v rukou.

„Mladá dámo?“ připomněla se Nanette. „Tudy se jde dál.“

Johanna ji následovala po dalším schodišti, několika chodbami, kolem dveří a arkýřů. Bolestně postrádala svůj domov, důvěrně známé chodby a pokoje, které byly prostorné, avšak nikoli přehnaně rozlehlé. Domov, kde se člověk nemusel nejprve orientovat ve spleti chodeb, aby našel cestu do své komnaty. Bývalý dům mnichovské rodiny byl také velký, ale pokud si Johanna vzpomínala, nebyl tak rozlehlý. Zde v paláci bydlela rodina teprve dva roky a zřejmě se tu kladl důraz na to, aby odkudkoli kamkoli vedla pokud možno dlouhá cesta.

Nanette otevřela dveře její komnaty, do níž by se pokoj, který obývala doma, vešel dvakrát. Byla to krásná místnost zařízená nábytkem z lesklého růžového dřeva, s okny zastřešenými krémově bílými záclonami a závěsy zdobenými zelenými šňapci a třásněmi. Nad širokou postelí po levé straně byl napnutý zelený brokátový baldachýn, na parketové podlaze ležel zjevně drahý koberec a na něm byl uspořádaný

sedací kout. Stěny zdobila třpytivě zelená hedvábná tapeta se zapracovaným vzorem. „No, co tomu říkáš?“ zeptala se Isabella.

„Velmi hezké,“ vypravila ze sebe Johanna jedinou možnou odpověď. Opravdu to byl krásný pokoj. V takovém mohl člověk bydlet o prázdninách a cítit se tak trochu panský, avšak nebyl příliš vhodný k tomu, aby v něm někdo bydlel natrvalo a cítil se tu dobře. S povzdechem zamířila k posteli a dotkla se závěsů upevněných na sloupcích.

Isabella postavila pejska na zem a odhrnula si z čela pramen tmavých vlasů. Vzápětí přimhouřila oči a několikrát rychle vtáhla vzduch. Johanna na ni pohlédla a tázavě pozvedla obočí. Sestřenice zrudla. Teď zpozorněla i Nanette.

„Isabello, nechceš nám něco povědět?“

„Prve se Ludovika za závěsem... Ale já to všechno uklidila. Přece nic necítíte, nebo ano?“

„To je pes,“ zareagovala teď Nanette na Johannin tázavý a pravděpodobně velmi užaslý pohled, protože si nejprve pomyslela, že Ludovika je služebná. „Hlavně dej pozor, aby babička neslyšela, že jsi toho psa pojmenovala po princezně. Zřejmě se stále nevyrovnala s Napoleonem.“

„Ludovika je dole mezi služebnictvem,“ vysvětlovala Isabella. „Doufám, že babička ji ještě nějaký čas neuvidí.“

„Proč vůbec byl ten pes tady v pokoji?“ zeptala se Nanette.

„Proběhla sem šatnou, když jsem ji měla na chvíli u sebe. Nějak dokáže packou stisknout kliku.“

„Tak ji co nejdříve nauč, aby byla čistotná. Kdyby se jí takový malér stal v některém salonu, pravděpodobně by ji nedokázal zachránit ani tvůj otec.“

Johanna obešla pokoj a podezíravě se nadechovala. Měla ráda psy, ale tohle už zacházelo příliš daleko. Necítila však nic, ani blízko okna, pokud tedy Isabella myslela tyto závěsy, a ne ty u postele. Johanna se jí nezeptala, protože tu odpověď raději ani nechtěla slyšet. Pokračovala v obhlídce pokoje a zastavila se u sekretáře s psacím stolem, kde ležel ruční

papír a brk na psaní. Může tedy rodičům hned napsat dlouhý dopis plný výčitek a obvinění. Proč nemohli počkat, až se vdá? Léta mise fungovala bez dobročinné práce Constantina a Mathildy von Seybach a najednou všechno tolik spěchalo?

„V Mnichově se ti bude líbit,“ slibovala matka. „Carl má velmi dobré vztahy s dvorem, získáš tam skvělou partii. Potom přijedeme a vyberu s tebou svatební šaty.“

Johanna však neměla náladu na taková utěšování a zkrášlování skutečnosti. Nakonec vždy zůstal holý fakt, že ji rodiče poslali pryč, protože je to táhlo do dalek.

„A co kdybychom ji vzali s sebou?“ navrhl otec, jemuž pohled na Johannin zoufalý výraz zřejmě lámal srdce.

„Zbláznil ses?“ opáčila matka. „Co by to děvče dělalo v Africe? Provdalo by se za misionáře?“

Mluvili o ní, jako kdyby tam nebyla. Jako by jí nebylo nic do toho, co se o ní rozhodlo. Byla to už hotová věc, že ji rodiče pošlou do Mnichova ve stejný den, kdy se i oni vypraví na cestu. Matka pro ni měla ještě spoustu dobrých rad. Podle jejích slov je společnost v Mnichově mondénnější než v Královci. Možná tomu tak bylo, avšak Královec byl živější, více vzrušující, a navíc se odtud člověk rychle dostal do Berlína. Matka samozřejmě zdůrazňovala všechny výhody, které Mnichov skýtal, a nikdy nezapomněla dodat, že na sebe musí dávat pozor a vždy o sebe dbát. Johanna to všechno věděla, znala pravidla společnosti, ve které mohl příliš troufalý úsměv nebo upřímný pohled přes rameno dívky navždy zničit pověst. Byla zvyklá na to, že se musí mít stále na pozoru.

„Chtěla byste se s programem zdejších dnů seznámit už nyní, nebo si nejprve chcete trochu odpočinout a upravit se?“ zeptala se Nanette a Isabella se zatím snažila vlídnými domluvami vylákat pejska zpod postele. No snad je Antoinetta čistotná.

„Ráda bych si trochu odpočinula,“ odpověděla Johanna, ani ne proto, že by potřebovala oddech, spíše neměla chuť

poslouchat rozvláčné denní plány. Potřebovala čas, aby se nejprve porozhlédla. Raději by si několik dní zvykala, než aby se musela hned podrobit etiketě domácnosti a přísně naplánovanému řádu.

Isabelle se konečně podařilo pejska přivábit, vzít do náruče a vydala se s ním ke dveřím.

Nanette se také chystala odejít a Johanna opět pocítila lehký neklid z neurčité vzpomínky, kterou měla na dosah, a přece jí unikala. „Byla jste někdy v Královci?“ pohlédla pátravě na guvernantku. Nerozšířily se jí trochu oči? Neobjevila se v jejím pohledu pátravá ostražitost?

Nanette pootevřela ústa, koutky úst se jí lehce pozvedly v náznak úsměvu. „Co bych asi dělala v Královci?“

2

Johanna

Johanna se osvěžila, učesala a nyní seděla před toaletním stolem a hleděla do zrcadla na svůj bledý obličej, v němž téměř probdělá noc zanechala stopy v podobě temných kruhů pod očima. Pohledem opět putovala po pokoji, na okamžik se zastavila u obrazu na stěně, představujícím letní zahradu před letohrádkem, pak očima sklouzla k oknu, odkud byl výhled na sousední palác, pravý opak povzbudivého výjevu. V Královci se z okna dívala do zahrady, na jaře mohla obdivovat vyražející zeleň, třešňové a jabloňové květy, v létě hru barev ve zlatém světle, později se mohla zadívat do podzimní pestrosti a bílé zimní nádhery. Zde však viděla jen domovní zeď s okny zakrytými závěsy.

S povzdechem se vrátila ke svému obrazu v zrcadle, zkontrolovala, zda účes drží, a upevnila uvolněnou sponku v medově plavých vlasech. Podívala se na náramek se zeleně třpytivým opálem. „Má barvu tvých očí,“ řekla matka, když jí ho darovala několik týdnů před odjezdem do Mnichova.

Krátce poté se ozvalo klepání na dveře a na Johannino „Vstupte“ vešla mladá žena oblečená do šedivého, černě proužkovaného stejnokroje služebnictva s pečlivě učesanými rudoplavými vlasy pod čepcem.

„Pozdrav Pánbůh, milostivá slečno. Já jsem Finni, komorná dam v tomto domě. Hraběnka von Seybach mě posílá, abych vám pomohla převléci se k odpolední kávě.“

Finni? Co je to za jméno?

„Dobrý den,“ odpověděla Johanna podle zvyklostí v Královci.

„Máte nějaké určité přání, nebo pro vás mám šaty vybrat?“

To bylo i doma úkolem komorné, a tak Johanna na mladou ženu kývla a přenechala jí volbu. Stále ještě měla na sobě jednoduchý šedomodrý cestovní kostým, proto vstala a šla za Finni do sousední šatny. Johannina předem poslaná zavazadla s celou její garderobou už byla vybalená a nyní, když vstoupila za Finni do oblékárny, spatřila, že všechno šatstvo je pečlivě pověšené a uložené ve skříních. Finni je přejela zkušeným pohledem a rozhodla se pro šaty z jemného starorůžového hedvábí. Připravila vše, co k nim patřilo, a byla Johanně k ruce při svlékání kostýmu.

Stáhla dívce korzet nasazený na lehké spodní košilce tak pevně, až těsně přilehl k tělu. Poté jí pomohla do spodniček, které tiše šustily a příjemně chladily na kůži. Nakonec jí přes hlavu navlékla šaty, zapnula háčky na zádech a urovnala volány, upravila krajkové sámký lemuující výstřih a důkladně si Johannu ještě prohlédla, než spokojeně pokývala hlavou.

Dveře na druhé straně šatny se rozlétly a dovnitř vtrhla Isabella. „Tak jsem přece jen dobře slyšela.“ Našpulila rty a prohlédla si Johannu. „Ano, moc hezké,“ usoudila nakonec. „A teď už pojď. Babička je *velmi* mrzutá, když přijdeme na kávu později.“

„Neměla jsem předtím s guvernankou – Nanettou? – projít denní program?“

„Babička s ní o tom právě mluvila, proberete to po kávě, v klidu. Koneckonců to není nic, co by se dalo odbýt za pár minut.“

Tohle vypadalo na velmi únavnou přednášku a Johanna si skrytě povzdychla. Komorná uklízela svlečené šaty a obě dívky opustily šatnu, prošly Johanniným pokojem a vykročily na chodbu.

„Pozitří jdeme na taneční večírek,“ rozpovídala se Isabella cestou ke schodišti. „Doufám, že sis přivezla dost večerních šatů, jinak bychom nutně musely zavolat švadlenu. Do

pozitří by toho moc nevykouzlila, ale možná bych ti mohla vypomoci róbou ze svého šatníku a na příští plesy bys už byla vybavená.“

„Mám s sebou několikery plesové šaty.“ Matka jí před odjezdem opatřila všechno, co bude podle jejího názoru Johanna potřebovat, chce-li v metropoli jako Mnichov obstát. Koneckonců tu byla možnost, že se osobně potká i s králem!

„A jsou také podle poslední módy?“ zeptala se Isabella. „Východní Prusko je v těchto věcech vždy považované za trochu, hm, zaostalé.“

„Královec je tedy všechno jiné, jen ne zaostalý!“

„Nechtěla jsem se tě dotknout.“

Johanna lehce kývla hlavou.

„Ale tady je to něco jiného než ve většině ostatních částí říše,“ podnikla Isabella nový pokus. „Musíš vědět, že máme v módě náskok.“

„Matka pozvala švadlenu, která šije pro vysokou šlechtu.“ Johannu zlobilo, že se tady pořád musí hájit, jako kdyby pocházela z nějaké vesnice bůhví odkud. Tohle z domova neznala, tam byla vždy uznávaná jako moderní a elegantní.

„Já bych chtěla, aby ses cítila dobře a udělala dobrý dojem,“ spěchala Isabella s vysvětlením a znělo to upřímně. „A je možné, že to, co je ve východních provinciích teď velmi moderní, je tady už předminulá sezóna. Nám šaty šije paní Wertmannová, dvorská dodavatelka.“

Sestupovaly do prvního patra. „Na odpolední kávu se dnes sejdeme ve velkém salonu.“

Ozvalo se štěkání, potom polekaný výkřik a řinčení rozbitého nádobí. „Já se z toho zblázním!“ zlobil se ženský hlas.

„Ach,“ povzdychla si Isabella, „raději se tam půjdu podívat...“ Zbytek věty polkla a odběhla, Johannu prostě nechala stát na schodech.

Co teď? Neměla tušení, jak se v rozlehlém domě dostane do velkého salonu, avšak určitě se nerozběhne za

sestřenicí – dáma neutíká s pozvednutou sukni! Zůstala tedy stát na místě a čekala, až se Isabella vrátí. Prohlížela si obrazy na stěnách, pohledem přešla na štukovaný strop, a nakonec sjela k dekorativní podlahové liště.

„Hledáš něco?“ uslyšela mužský hlas a polekaně se obrátila. Maximilian scházel po schodišti a se zdvořilým zájmem se na ni zadíval. Po pádu z koně v mládí lehce kulhal.

„Čekám tady na Isabellu.“

„Kde je?“

„Původně mě chtěla doprovodit do velkého salonu na odpolední kávu, ale potom vyvstal nějaký problém s jedním z jejích psů.“

„Aha, Isabella a její psi.“ Maximilian se tvářil pobaveně. „Jestli byl pes důvodem toho břinkotu, může to trvat dlouho. Najdeš cestu sama?“

„Obávám se, že ne. Nabídl bys mi pomoc?“

„Lituji, to musím vzdát. Když mě babička uvidí, donutí mě zúčastnit se toho smrtelně nudného kávového věnečku.“

„Znamená to, že mě tady necháš jen tak stát?“

„Mohl bych ti popsát cestu.“

„Příliš galantní nejsi, vid’?“

„Dosud si nikdo nestěžoval,“ usmál se koutkem úst a Johanna si dovedla představit, že se z toho už lečjaké mladé dámě podlamovala kolena.

„No dobře, tak mi popiš cestu.“

Maximilian chtěl právě začít, když se vrátila Isabella v náručí s maltézským pinčem. „Ach, ty jsi ještě tady, já jsem si to myslela.“

„Nuže tedy, mé dámy,“ naznačil Maximilian poklonu. „Poroučím se.“

„Promiň,“ obrátila se Isabella k Johanně. „Takové divadlo!“

„Maximiliane!“ Babiččin hlas prořal Isabellina slova jako ostří šavle.

Johanna se zachvěla, jako kdyby ji někdo přistihl při něčem zakázaném, a Maximilian se pomalu obrátil s výrazem tiché

rezignace v tváři. Isabella se naopak tvářila trochu škodolibě, když pohlédla na bratra, a zamrkala na něj. Johanně bylo záhadou, jak se babička se svou holí dokázala přiblížit tak nepozorovaně. Měla snad tuhle oporu pro chůzi jenom naoko?

„Kampak, mladý muži?“ zeptala se Henriette von Seybach.

„Mám domluvenou schůzku.“

„To máš pravdu, totiž setkání s hraběnkou von Barnim a její půvabnou dcerou Katharinou.“

Maximilian neodpověděl, jen zamumlal cosi nelichotivého a připojil se k Johanně a Isabelle, které následovaly babičku kráčející před nimi rázným krokem. Ta se náhle zastavila a obrátila se k nim tak nečekaně, že do ní Johanna málem vrazila.

„A pokud jde o tebe, mladá dámo,“ špička hole se zabořila do lemu Johanniny sukně, „předpokládám, že i u vás v Královci znáte hodiny?“

Johanna zachytila Isabellin pohled a vyčetla v něm němou prosbu. Protože nevěděla, jak velkou trpělivost má Henriette von Seybach s chováním psů, odpověděla: „Je mi líto.“

„Vzhledem k tomu, že jsi právě přijela, dnes ti tvé zpoždění omlouvám. Isabello, ten pes nepůjde do naší kávové společnosti.“

„Ale on...“

„Ani na deset kroků!“

Isabella postavila pejska na podlahu.

„A nyní, prosím pozici! *Grâce, mesdames.*“ Henriette von Seybach kriticky pohlédla na vnučku. „Ano, tak zůstaň, až vejdeš do salonu. Bradu tolik nezvedej, to vypadá vzpurně.“ Stará dáma zkoumavě přimhouřila oči. Potom se obrátila k Johanně, mlčky si ji změřila a lehce přikývla.

„Je opravdu nutné, abychom Johanna a já seděly u toho, když se Maximilian musí dvořit Katharině?“ zeptala se Isabella a zachytila bratrův rozzlobený pohled. „Mohla bych s ní v té době, hm, projít denní plán.“

„To vyřídí Nanette později. Ostatně ty rozhodně u toho nebudeš jen tak sedět, nýbrž spolu se svou sestřenicí se budete snažit učinit dobrý dojem na paní von Barnim.“

Isabella svažila čelo a teď odpověděl Maximilian – s lehce ironickým úsměvem na rtech. „Sestřičko, uniklo ti, že Katharina má ještě dva starší bratry?“

„Ach,“ zasténala tiše Isabella a všichni tři vykročili za babičkou do velkého salonu, kde na stole obklopeném bílými, zlatem zdobenými židlemi potaženými červeným sametem, bylo prostřeno ke kávě.

Přepychový salon měl vysoká okna, stály v něm komody z leštěného kořenového dřeva, podlahu pokrývaly cenné koberce a sedací souprava se skládala ze dvou širokých, krémově bílých divanů s červenými polštáři. Okna zdobily zřasené rudé sametové závěsy a na stěnách visely portréty. Krb napravo od sedací soupravy v zimě jistě šířil příjemné, útulné teplo.

„Tohle je náš velký salon a zároveň hudební pokoj,“ vysvětlovala Isabella a pohybem hlavy ukázala na fortepiano a harfu stojící v rohu místnosti.

Protože pejsek musel na babiččino výslovné přání zůstat za dveřmi, rychle za sebou zavřeli, aby se mu nepodařilo proklouznout dovnitř. Johanna se v první chvíli obávala, že bude škrábat na dveře a kňučet, ale nic se neozvalo. Usadili se na divan a čekali na hosty. Všechno Johanně připadalo nesnesitelně škrobené. Samozřejmě že i v městské vile v Královci přijímali hosty, ale nikdy se nechovali tak strnule. A když byli na svém venkovském sídle, chování v rodině se ještě více uvolnilo. Johannu zaplavila vlna prudkého stesku a povzdychla si.

„Dáma nikdy nedává najevo nudu,“ napomenula ji Henriette von Seybach.

Vzápětí skryla Isabella zívnutí za pozvednutou rukou a omluvila se: „Promiňte.“

Než babička stačila začít s výchovnou přednáškou – a způsob, jak se zhluboka nadechla, vypovídal právě o tomto jejím úmyslu – vešla služebná a ohlásila příjezd hraběnky von Barnim s dcerou Katharinou.

Povstali – podle Johannina názoru se ani nevyplatilo posadit se – a služebná uvedla do místnosti dámu skoro stejně velkou jako Maximilian. Po jejím boku šla hezká mladá žena se stříbřitě plavými vlasy asi v Johannině věku.

„Má *drahá* Henrietto.“ Záhy si Johanna všimla, že dáma měla rozčilující zvyk vždy zdůrazňovat jedno slovo ve větě. Třebaže se rodiny zjevně dobře znaly, Katharina zrudla, když ji Maximilian pozdravil. Přece jen bylo něco jiného potkávat se na společenských událostech, zatímco dnes šlo o setkání na návštěvě s velmi konkrétním cílem prozkoumat možnost uzavření manželství.

„Moje vnučka Johanna,“ představila ji babička. „Dcera mého nejmladšího z Královce.“

Johanna zdvořile pozdravila a hraběnka von Barnim si ji zvědavě prohlédla.

„*Ach, ma chère,*“ zvolala nakonec přehnaně nadšeně, „*elle est adorable.*“

Usadili se ke stolu, kde byl prostřený jemný míšeňský porcelán. V místnosti bylo všechno laděné do bílé, zlaté a červené barvy, samozřejmě tedy i každý kousek servisu měl zlatý okraj. Služebná Anna obsluhovala u stolu a měla na sobě stejnokroj služebnictva ze šedivé látky s úzkými černými proužky a k němu bílou zástěru. Čepec na hlavě měla koketně posazený trochu na stranu a Johanna doufala, že si toho babička nevšimne – stejně jako Annina lehkého ruměnce, když se podívala na Maximiliana. Znepokojeně na babičku pohlédla, avšak nebyl na ní patrný ani náznak rozčilení, neboť už byla ponořená do živého rozhovoru s hraběnkou von Barnim, který přerušila poznámkou pro služku, aby dámám položila na talířek pouze jeden malý kousek moučnicku – koneckonců je třeba dbát na postavu.

S toužebným povzdechem se Isabella podívala na Maximiliana, pro kterého taková omezení neplatila. Zřejmě se nemusel strachovat, že přijde o štíhlou figuru. A i kdyby, tak by to nebylo tak zlé, protože jakožto muž může nabídnout mnohem více. Johanna nejedla moc často sladkosti, teď ale byla v pokušení vzít si na protest ještě druhý kousek. Služebná nalila kávu z konvice a Katharina, kterou usadily vedle Maximiliana, lehce upila ze šálku. Tvářila se zaraženě, což vzhledem k okolnostem nebylo divné.

Avšak Isabella a Katharina se zřejmě dobře znaly a brzy se mezi nimi rozproudil rozhovor, naopak Maximilian několikrát kradmo pohlédl na hodinky a Johanna přemítala, jak by babička zareagovala, kdyby si přece jen z podnosu vzala další zákusek.

„Johanno?“ Henriette von Seybach, která u stolu neměla hůl, zatukala vidličkou na stůl. „Neslyšíš, že s tebou mluvíme?“

„Ano, prosím?“ vzhledla k ní Johanna a také Isabella a Katharina zmlkly.

„Hraběnka von Barnim ti položila otázku.“

Johanna na ženu pohlédla. „Promiňte.“

„Král udržuje živý kontakt s rodinou von Seybach. Už *jste* měla to potěšení?“

„Ne, dosud ne.“

„Chcete tím říci, že jste se s ním ještě nesetkala?“

„Ne, nesetkala.“

„Nu ano, *východní provincie*,“ usmála se dáma shovívavě. „Tam *bavorský* královský dvůr příliš často nezavítá. *Tellement provincial*. Tak to se jistě *těšíte*, až se s králem seznámíte.“

Vlastně ne. „Samozřejmě.“

„Zúčastníte se *také* pozítří tanečního večera v domě von Goldhoferových?“

„Samozřejmě se zúčastní,“ odpověděla za vnučku Henriette von Seybach.

„Rovněž tam půjdu, s Katharinou a svými syny Ferdinandem a Heinrichem.“

„Ferdí a Heini,“ zamumlala Isabella tak tiše, aby ji slyšela jen Johanna. Ta rychle zakryla úsměv ubrouskem, avšak babiččinu ostrému zraku neuniklo nic. Právě se zhluboka nadechla a otevírala ústa, aby přísné napomenutí vyjádřila slovy, když se přede dveřmi ozvalo hlasité řinčení a cinkání nádobí.

„Zatracený psisko!“ vykřikl ženský hlas a Katharina nedámsky vyprskla smíchy.

Babiččin pohled doslova provrtával Isabellu a ta stáhla hlavu mezi ramena, jako kdyby se tak mohla ubránit následkům.

3

Johanna

Johanninu večerní garderobu shledala Henriette von Seybach vyhovující, zdůraznila však, že pro novou sezónu, která začne v listopadu, bude nutné dát ušít několikery nové šaty na slavnosti u dvora. Teď byl červenec, takže když se s tím okamžitě začne, zbývá ještě dost času.

„Musíš vědět, že naše švadlena je velmi zaměstnaná žena.“ Poté se Johanna opět dozvěděla o rozsáhlé činnosti dvorní švadleny. Ano, opravdu se může považovat za šťastnou.

„Těšíš se na dnešní taneční večer?“ zeptala se Maximiliana, když dva dny po Johannině příjezdu seděli odpoledne v malém salonu.

Zachoval kamennou tvář. „Už se nemohu dočkat.“

„Maximilian nenávidí taneční večery,“ dodala Isabella, jako kdyby tohle ještě potřebovalo vysvětlení. „A ty jsi na nějakém opravdu velkém byla?“

„U nás jsme vedli bohatý společenský život.“ Johanna si přála, aby se k ní neustále všichni nechovali jako k nějaké venkovance, kterou osud zavál do velkoměsta. Pohlédla na Maximiliana. „Proč tam jdeš, když tě to netěší?“

„Protože otec dnes večer nemá čas, babička se necítí dobře a Isabella by mi nikdy neodpustila, kdyby jí tahle zábava unikla. Takže já vás budu provázet.“

„Uvidíš,“ obrátila se Isabella k Johanně. „Bude to úžasně zábavné.“